

Sveto Telo.

Rádostno ziblje se morje zeleno,
žametno morje pšenice,
biseri morje krasijo nešteti,
biseri — mak in modrice.

Maku je lice v žarečem škrlatu
z vročim plamenom gorelo;
tiho pa v haljici modro-ponižni
stalo modric je krdelo.

Mak razigrano pa vriskal tako je:
»Juhihi, kdo se bo z mano?
Mene za kralja vsa njiva priznava,
meni poklanja se vdano!«

Toda modrice neslišno in bajno
so med seboj govorile.
Kaj so pač neki takrat šepetale?
Zdi se mi, da so — molile...

Prišla dekletca so, čvrsta in zala,
v morje zabredla pšenično,
pa so modric si dehtečih nabrala,
v vence povila jih lično.

Venci so jélove mlaje krasili,
koder procesija šla je,
blagoslov Sveto Telo je rosilo,
blagoslov tudi na mlaje.

Prišla nevihta je: venci nad vrati
hišo so bránili strele.
Mak pa je stokal in vènel na polju,
vihre škrlat so mu vzele.

V. V-rt-v-c.

